2

FİKRET OTYAM

KANLI GÖMLEKLER

KÖYÜN ÇOCUĞU YAYINLARI

ÜNLÜ YAZARLAR DİZİSİ : 2

Kapak : **Fikret OTYAM**

Resimleyen : **Nezih DANYAL**

Yayınlıyan : **Ozan DADALOĞLU**

İsteme Adresi :

KÖYÜN ÇOCUĞU YAYINLARI

P.K. 546 Uluş - Ankara

Dağıtım Yeri :

KÖYÜN ÇOCUĞU YAYINLARI

Sanayi Cad. Demir İş Hanı 17/30

Tel : 11 56 29 Ulus - Ankara

Basın Ofset : 17 95 72

Baskı Tarihi : 1977

Fikret OTYAM

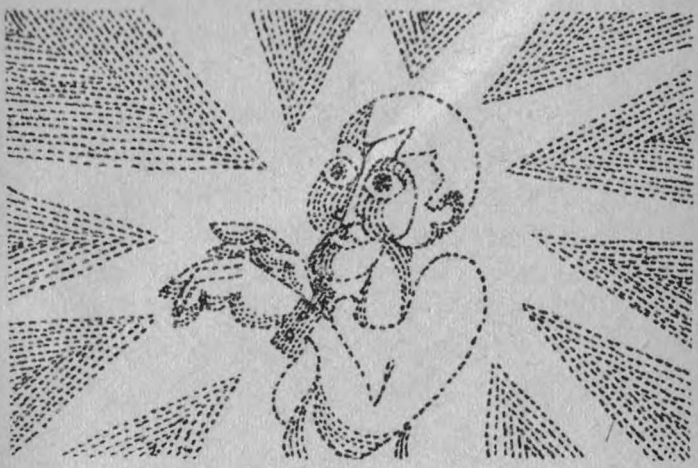
KANLI GÖMLEKLER

Korku içindeydi.

O kara gözleri yerlerinden fırlayacak gibiydi! Kocaman bir kahve fincanını andırıyordu o kara gözler. O kocaman kara gözlerde yaşlar birikti, birikti, daha birikti sonra bir damla oldu, damla büyüdü, daha büyüdü ve birden iniverdi burnunun kenarına, oradan titreyen dudağına. Yeniden indi yaşlar, yeniden, yeniden .

Islaklık artınca, ellerini kaldırdı yüzüne, sildi, ama tam yapamadı bu işi, tekrarladı silmeyi, işte tam o sırada elimdeki fotoğraf makinasını gözüme getirip düğmesine basmam bir oldu.

Oda aydınlandı, hani şimşek çakar ya yağmurlu havalarda, ortalık kararmışken şimşek çakınca etraf nasıl aydınlanır, tıpkı öyle, fotoğraf makinasının tepesinde, karanlık yerlerde fotoğraf çekerken ortalığı aydınlatmak için kullanılan bir çeşit şimşek sayılan alet, düğmeye basınca çalışmış, ortalığı aydınlatıvermişti. Tıpkı şimşek gibi. Oda pek aydınlık değildi, onun için bu aleti çalıştırdım, yoksa fotoğraf iyi çıkmaz, bir bitki nasıl su isterse, nasıl hava isterse, nasıl gübre isterse büyümek gelişmek için, karanlık yerde de fotoğrafın iyi çıkması için ışık ister, işte bu gerekli ışığı fotoğraf makinasının tepesindeki alet veriyor. Gözleri kamaştırır, öylesine kuvvetlidir bu ışık, de-

dim ya, tıpkı şimşek gibi. O kocaman gözleri daha iyi gördüm ışık çakınca, korkmuştu iyice. Kimbilir belki ilk kez görüyordu bu şimşek gibi çakan aleti, eminim ilk kez görüyordu. Belki bundan ellerini yüzüne iyice yapıştırdı, geriye çekildi. Korktu, üzüldüm onu korkuttuğum için.

— Korkma, birşey yapmaz bu.

Yanımdakilere seslendim :

— Bir bardak su verin.

Getirdiler, bardağı ağzına uzattım, önce içmek istemedi, sonra yavaş yavaş içmeye başladı, ama yarısı ağzına gidiyor, yarısı terden ıslanmış gömleğinin üzerine, ellerinin arasına sıkıştırdım bardağı. Neden mi? Çünkü elleri kelepçeliydi!

Bir çocuktu bu, çelimsiz, ürkek, korku içinde, gözleri büyümüş ve o körpecik ince bileklerinde kelepçe vardı, iki bileği o parlak ve kilidi olan demirle birbirine kenetlenmiş!

Bardaktaki su bitince aldım bardağı elleri arasından.

Ben gazeteciyim, yirmibeş yıldır ekmeğimi gazetecilikten çıkarırım, işim, uğraşım bu. Çocukken, tepemizden ara sıra büyük gürültülerle geçen uçaklara bakar, büyüyünce ben de uçak kullanacağım, pilot olacağım derdim, ama olmadı, Okulday-

ken öğretmenim çok severdi beni, çok severdi ama, ara sıra kulağımı da çekmemezlik edemezdi. Matematik dersinden korkardım, beceremezdim çarpmaları, bölmeleri, toplamaları, öğretmenim de haklı olarak kızardı, en sevdiğim ders türkçe idi, okumayı seviyordum, yazmayı da. Öğretmenimiz sık sık ödev verirdi, ev ödevi. «Evinizdeki bir hayvanı anlatın...», «Etrafınızda olanları anlatın» gibilerine.. En sevdiğim de buydu. Evimizdeki kediyi, köpeği, komşuların ahırındaki ineklerini, atlarını, eşeklerini, develerini ballandıra ballandıra yazardım, ama iş matematik dersine geldi mi kulağım hazır olurdu çekilmeye, yapamazdım. Öğretmenim, ev ödevlerimi okurken, başını kaldırır, «Sen» derdi, «büyüyünce, ilerde yazar olacaksın» Ne demekti yazar olmak? Hemen eklerdi, «ama yazarın da matematik bilgisi olmalı, çok bilgili olmalı yazar, çok çok okumalı.»

Benim aklım fikrim uçmaktaydı, gökten büyük gürültülerle geçen uçaklara bakar bakar dalardım. Büyüyünce yazar değil, uçak kullanan pilot olacaktım. Dünyayı dolaşacaktım uçağımla.

Günler, aylar, yıllar geçti, öğretmenimin dediği gibi yazar oldum sonunda, gazeteci. Uçağımla değil, ama başkalarının kullandı-

ğı uçaklarla dolaştım dünyayı, ülkemi. Gezdiğim, gördüğüm yerlerden en çok kendi ülkemi, Türkiye'yi ve insanlarını sevdim. Onların dertlerini dert edindim, acılarına kıvançlarına ortak oldum, dertlerini yazdım. İşte yine bu görevimi sürdürdüğüm bir sırada o elleri kelepçeli çocuğun fotoğrafını çektim. Yazacağım yazıya gerekliydi bu fotoğraf. Çantamı açıp, ses alma aracını çıkardım, mikrofonunu ayarladım. Eskiden elimizde kâğıtlar, hep not alırdık, sayfalar dolusu, sonra bu ses alma araçları çıktı, işimiz kolaylaştı. Ses alma aracındaki band dönmeye başladı, karşımda korku içinde oturan, etrafına, odadaki resmi giysili polislere, sivil polislere, bekçilere bakan Halil'e —adı Halil'miş sordum :

— Neden yaptın bu işi Halil? Neden yaptın, hiç acımadın mı yavrum? Neden yaptın, nasıl acımadın, olacak şey mi bu, anlat bana?

Halil ağlıyordu sessiz sessiz, başını eğmişti, kelepçeli bilekleri bacaklarının arasındaydı. Başını okşadım Halil'in, önce korktu, bu kez hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, omuzları titriyordu, bıraktık kendi haline bir süre. «Ağlama Halil» dedim, «ağlamanın yararı yok, yapmayacaktın bu işi, çok kötü bir iş yaptın.»

O gün, yani Halil'i Karakolda elleri kelepçeli olarak gördüğümden yarım saat önce bir köye gidiyordum, kentin ana caddesindeydik daha, yanımızdan kornasına devamlı basan ve yıldırım gibi giden bir araç geçti. Şöyle bir anda gördüm, araç yanımızdan geçerken, bir köylü kadın ağlıyordu, kucağında bir çocuk vardı, küçücük, gördüğüm bu kadardı. Şoföre, «Şu otomobili izle, sanırım hastaneye gidiyor» dedim. Evet, o devamlı korna çalan araç hastaneye gidiyordu, biraz sonra biz de hastanede olduk. Başdoktora kendimi tanıttım. Başdoktor olayı anlattı ve ekledi :

— Maalesef ölmüş,

İzin alıp hastanenin morguna indim.

Ne tuhaf, tüm hastanelerin morgları birbirine benzer, alt katlarda, ışığı az, penceresi tepeden, soğuk. Ölülerin yatırıldığı beton, kimi yerde mermer masalar, masaya benzeyen yükseklikler. Gazetecilik yaşamımda böyle nice morglara girip çıktım, nice kez yüreğim kabardı, kimi kez kendimi tutamayıp ağladım, koca adamken!

Doktor, «burada» dedi.

Baktım gösterdiği yere. Üç dört yaşla-

İzin alıp hastanenin morguna indim.

rında bir oğlan çocuğu idi. Sıcacıktı o körpe bedeni daha, sıcacık!

Doktor :

— Beş kurşun yarası almış, dedi. Hemen ölmüş, buraya getirdiklerinde ölmüştü.

Sonra soyup kurşun yaralarını gösterdi. Yine içim kabardı, nasıl olurdu bu? Neden? Üç dört yaşında bir çocuğa nasıl yapılırdı bu? Tut ki büyük olsun!... Neden öldürür insanlar birbirlerini? Teke tek, toplu halde, savaşlar, savaşlar, Neden bunca ölüm, bunca kıyım? Neden düzenli bir dünya değil? Neden insanlar birbirini sevmez, saymaz? Savaşlar olmasa, insanlar birbirlerini öldürmeseler, herkes işinde, gücünde, kavgasız, ölümsüz yaşasa? Ne güzel bir dünya olurdu bu ölümler olmasa, bu sömürüler olmasa, insanlar birbirini ayırmasa karadır, sarıdır, kızıldır, beyazdır diye? Yada bu müslümandır, bu gavurdur diye! Tüm insanlar birbirini sevse, birbirini din, dil, ırk ayrımı yapmadan sevse, birbirlerine yardım etse, acılarına, kıvançlarına ortak olsa? Bu küçücük, beş kurşunla öldürülmüş bebeciğin başında da bunları düşündüm, bunların neden olduğunu, neden sürüp gittiğini bilerek.

Sonra otomobile atlayıp karakola gittim. İşte Halil'i böyle tanıdım. Korku içinde, elleri kelepçeli, ürkek. Başına gelenlerin farkında mıydı, nereden bileyim?

— Anlat Halil, anlat bana, neden yaptın bu pis işi, haydi anlat Halil, seni dinliyorum, seni bekliyorum.

Halil, yaşlı gözlerle baktı yüzüme, sonra mırıldandı :

— İntikamımızı aldım!

Bizi dinleyenlerden birisi hırsla bağırdı :

— İyi halt ettin, olacak şey mi bu?

Halil ses çıkarmadı, başını önüne eğdi, yutkundu.

Neden sonra ben, Halil'e bir güvence vermişim ki anlattı olanları, ses alma aracımdaki band dönüyordu :

«Biz, Çınarlıhöyük köyündeniz. Yetmiş hane, büyük bir köydür bizim Çınarlıhöyük, kocaman bir köy ağabey... Tarlaları bereketlidir, ama ne çare köylünün değildir bu bereketli topraklar, İsmail ağa'nındır.

İsmail ağa, hanideyse köyün sahibidir, tarlalar onun, büyük sürüler onun, kavaklıklar onun, o kocaman ağıllar onun, bağlar, bahçeler tümden onun, biz mi? Biz İsmail ağa'nın bir dediğini iki etmeyen kimseleriz. İsmail ağa olmasa, zaten köyün ha-

li haraptır, herbişeyimize İsmail ağa sahip çıkar, karışır. Küslüleri bile İsmail ağa barıştırır. Şehirde işimiz mi var, İsmail ağa'ya anlatırız herbişeyimizi, o halleder, bitirir... Pılımızı, pırtımızı, lastik papuçlarımızı bile şehirden İsmail ağa'nın tanışı Hüsnü Hoca'nın dükkânından alırız, yazar deftere, herbir kimsenin künyesi yazılıdır Hüsnü Hoca'nın sarı defterinde, ne alırsan al, İsmail ağamız fiyat biçmiştir adamlarına, şuna şu kadar, buna bu kadar ne isterse ver demiştir Hüsnü Hoca'ya, o kadar. Alırız, alırız sonra yani ağabey, harman sonu Hüsnü Hoca defteriyle gelir Çınarlıhöyük'e, hesap kitap yapılır, biz bilmeyiz hesabı kitabı, nerden bilebiliriz ki, İsmail ağa ile katibi birde Hüsnü Hoca bilir, şu kadar mal almışın, yarıcılık hakkın şu kadar, şu kadarı hesaptan düşüldü, geriye şu kadar kaldı derler olur biter! Bakarsın elde avuçta kalmaz bişeyler. Kimilerine İsmail ağa hesap açar, borçlarınız, bıldır ödemek üzere, böyle gelmiş, böyle gidiyor işler, ben bu kadarını bilirim, ama bubam neyim anlatırdı, onlara da böyle yapmış, bubamın bubalarına da, İsmail ağanın bubası.»

Sustu Halil, soluklandı, sonra anlatmaya devam etti :

«... Küçüktüm daha, bubam bir hesaplaşmada, (İsmail ağa hakkımızı yiyon, benim bu kadar borcum olmayacaktı) diyivermiş köylünün içinde. O zamana kadar ne görülmüş böyle bir şey, ne de işitilmiş! (Ne ne) demiş İsmail ağa, (senin hakkını mı yidim? Ulan namkör, ulan Allahtan utanmaz Peygamberden korkmaz, bana bugüne bugün İsmail ağa dimişler, sen kimsin ki bana böyle diyon?) Vermiş sopayı, vermiş sopayı, anam aralarına giresi olmuş, o da yemiş silleyi, tokadı, tekmeyi! (Yallah) demiş bubamgile, (yallah defolun köyden.) Köylüler araya girer olmuşlar, ama İsmail ağa dellenmiş bikez, (olmaz) demiş, (köyümde namkör insan istemiyorum, hemen defolup gidecekler.) Köylülerin elleri böğürlerinde kalmış, emir böyük yerden çıkmış bir kere, İsmail ağa bu, bir dedi mi iki olmaz, iki edilmez! Bubam haykırmış yine de, (bire düzenbaz, yıllar yılı hakkımızı yiyon, hakkımızı çiğneyon, bizi yesir gibi çalıştırıp hakkımızı gasbediyon yalan mı, siz deyin köylüler, gardaşlarım öyle değil mi, çalmıyor mu hakkımızı, yimiyor mu yetimlerimizin hakkını, nafakalarımızı? İki kuzumuz olsa, biri ağa hakkıdır deyip almıyor mu elimizden, tavuk iki yumurta etse, biri onun hakkına sayılmaz mı? Neymiş onun tarla-

sında, bağında bahçesinde neyim eşelenirmiş!.) Ne geldiyse içinden haykırmış hepten, bir yandan yumruk tekme yerken İsmail ağadan, öte yandan hep bunları dermiş, ben o sırada serçe vurmaya gittiydim arkadaşlarla dereye, gelip buldular (haydin) dediler (bubangil sesliyor), varıp geldim ki bubam yerde ağzı burnu tekmil kan içinde, gözünün biri patlıcan gibi olmuş, morarmış, hiç görmez! Ogün bubamgil, gardaşlarım, emmim, dayım, avratları, çocukları atıldık köyden. İsmail ağa, (varın defolun) diye bağırıyordu, (hangi taş sertse vurun kafanızı, defolun gözüm görmesin. Lan köylüler bu da size ibret olsun, var mı bunun gibi düşünen?)

Çıt çıkmadı kimseden. Tüm köylüler dillerini neyim yutmuşlardı, hayal meyal hatırlıyom, hayal meyal. Sonra mı? Sonra eşeklere yükledik çulumuzu, çaputumuzu, komşular pişmiş yumurta neyim getirdiler gizlice, bulgur neyim, yağ neyim, yola döküldük helallaşıp komşularla. Onlar ağlaşır, bubamgil ağlaşır, ama gizli gizli, gizli gizli, yoksa duman eder İsmail ağa adamı, kolay mı yepten ağlamak, helallaşmak? Zor, zor ki zor!

Gece gündüz, yayan yapıldak yürüdük, aç kaldık, sefil olduk yollarda. Vardığımız

köylerde kimileri acıdı halimize, buyur ettiler bi kap aşlarına, çullar serdiler altımıza, eşeklerimizi de doyurdular, yufka ekmeği neyim verdiler, dürüm ettik sovanla, yine düştük yollara. Vardığımız bi köyde, köyün ağası çağırmış, vardık yanına, halımız budur dedik, (ben namkör insanları sevmem, inşallah aklınız başınıza gelmiştir, varın gidin katibe, size kalacağınız damı göstersin, sevabına bakayım size, alt tarafı bi lokma, varın çalışın, kör boğazınızı doyurun) dedi, anamgil, bubamgil, emmimgil ellerine ayaklarına kapandılar ağanın, duvaların bini bir para!

— Yerleştik oraya.»

— Halil, okula gittin mi bu ara, okul var mıydı köyde?

Halil hemen cevapiamadı sorumu, neden sonra «Okul vardı ya, ben gidemedim» dedi.

— Neden gidemedin? Baban mı salmadı?

— Bubam değil, ağa saldırmadı!

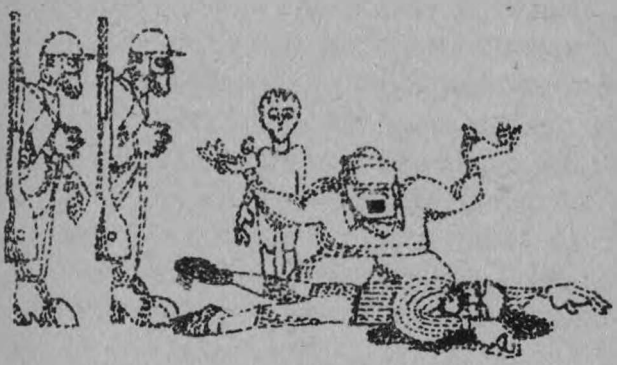
— Neden?

— Neden olacak? (Yarıcının oğlu okumayı nidecekmiş), dedi, (varsın davarları gütsün, harçlığını çıkarsın) dedi, bubamgil ses edemedi, yalvardım anama, etme ana dedim, etme anam, kurbanın olayım salın beni okula. Anam ağlar, (oğulum oğulum can oğulum, bizim elimizde mi bu, ben de isterim oğulum, can oğulum da okusun, askere gidince mektuplar salsın anasına, selamlar etsin komşulara, okusun katip olsun, şehire varıp işler bulsun, bulsun ama ağanın davarlarını, sığırlarını kim güdecek a oğul, can oğul, ben istemez miyim, hele sabret oğul, bıldır belki gönlünü ederiz ağanın.)

— Ettiler mi Halil?

— Hayır, edemediler, gidemedim okula. Ata ot attan başka ne okurum ne yazarım, komşunun oğlunun alfebesinden öğrendim bunu da, ata ot at, işte bu kadar!

Derken ora köylüleriyle anlaştık, anlattık başımıza gelenleri, ben değil, bubamgil tabii, yandılar hallarımıza, ama onların da bizden farkı yoktu ki! Ha İsmail ağa, ha yeni ağamız Rüstem! Bubamgilin geceleri anlatmaları ağanın kulağına gitmiş, namını bilirmiş bizim İsmail ağanın, bir karşılaştıklarına tek tek demiş, İsmail ağa küplere binmiş.

— Sonra ne oldu Halil? Neydi anana

Güzdü, bubamgil tarladaydı, köye haber geldi ki bubam vurulmuş, iki kurşun sıkılmış kafasına, ossat ölmüş, anam saçını başını yolar, ağıtlar söyler, köy birbirine girdi, candarmalar neyim geldi, bubam öldüğünle kaldı, vuranı bulunamadı!

Derkene nafakamız azaldı bubam öldürülünce, benim okula gitme işimse kaldı, nasıl okuyacaktım, bubamın yaptığı iş dalıma binmişti, iki yıl böyle geçti, sonra günün birinde anam bir haber aldı.»

Halil etrafına bakındı, terler akıyordu başından aşağı, «su» dedi kısıkca.

Polislerden birisi su doldurup getirdi, uzattı Halil'e. Sıcak iyice bastırmıştı. Çıt çıkmıyordu odada. Pencerenin yanındaki ağaçların tek yaprağı sallanmıyordu, polisler, bekçiler derin bir suskunluk içindeydiler. Bu arada ses bondını değiştirdim. İşim hazır olunca seslendim Halil'e :
gelen haber, hepsini anlat bona, haydi.

Halil başını salladı, kelepçeli elleriyle yüzünde biriken, aşağa inen terleri sildi, sildi.

— Anama haber gelmiş ki bubamı vuran Çınarlıhöyük köyünden İsmail ağanın tutmalarından Rıza imiş. Bubam hiç sevmezdi Rıza'yı. Ağanın has adamıydı, yaitak-

lanırdı, ona sığınıp etmediği zulmu bırakmazdı köylülere, gaddarın biriydi. Anam iyice dellendi, yemeden içmeden kesildi, derken bi gece emmime höykürdü, bohçayı açıp bubamın kanlı göyneğini salladı emmime :

— Recep Recep, güçlü guvvetli kaynım, Alimin has kardaşı, yiğit Ali'min, erkeğim Ali'nin, çatımızın temel direği Ali'min kardaşı Recep, görüyon nu şu Ali'min kanı bulaşmış göyneği, kardaşının kanlı göyneğini, anlıyon mu ne dediğimi? Erkeğimin kanı kansız mı kalacak? Şu öksüzlerimin hakkını, kan hakkını Rıza'ya koyacan mı? Sen ne biçim erkeksin, sen ne biçim kardaşsın? Kardaşın Ali'yi kanlar içinde yere seren Rıza bu dünyada gerine gerine gezecek, sen avradının koynunda ırahat uyuyacan öyle mi Recep, öyle mi kaynım Recebim, aramayacan mı kardaşının hakkını, almayacan mı kanının karşılığını, ha de bakayım söyle, bakma yüzüme öyle bel bel, de bişeyler de, ses ver temeli çökük yengen bacına, ha Ali'min hakkını yere mi koyacan?

Anam durmadan dinlenmeden hep bunları dedi, hep bunları haykırdı emmim Receb'e.

Bi suskunluk çökmüştü Recep emmime. Yemeden içmeden kesildi, hayalet gibi dolaşır oldu, anam yine de haykırıyor, bubamın kanına kan istiyordu»

Dinleyenlerden birisi sordu :

— Neden jandarmaya haber vermediniz? Bu iş size mi düşerdi?

Halil bunu sorana baktı, acı doluydu yüzü. Tek cümleyle cevap verdi :

— Cahillik parayla mı amca?

Sonra bana bakıp sürdürdü konuşmasını :

— Günün birinde emmim kayboldu ortalıktan! Anam iş yaparken yolları gözlüyordu, yemeden içmeden iyice kesildi, bir lokma atıyordu ağzına, bütün gün aç dolaşıyordu, içtiği yarım kupa su. Sararıp soldu, geceleri haykırarak uyanıyordu, sesleniyordu (can oğul, Halil'im, emmin mi geldi?» diyordu.

Günler geçti, bir yığın jandarma bastı köyü. Anamı neyim toparlayıp götürdüler. Emmimin avradını, dayımı neyim hepsini. Vardım ağama (sal gideyim) dedim (kasabaya, habar alayım anamdan). Sövdü, tokatı patlattı yüzüme, yıkıldım yere. Sonra haber aldım ki...»

Halil susuverdi. Ses etmedik, sormadık birşey, Halil neden sonra o giderek zayıflayan sesiyle getirdi gerisini :

«... Sonra habar aldım ki emmim, Rıza'yı vurmuş tarlada! Tabancasıyla varıp teslim olmuş candarmaya, (hal böyle böy-

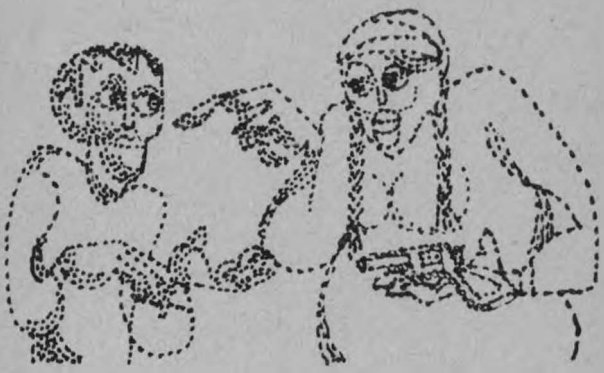
le, ben kardaşımı vuran Rıza'yı öldürdüm, neyse cezam verilsin, teslim oluyorum) demiş. Sonra atmışlar mapus damına. Anamı salıverdiler iki ay sonra. Anam daha bir candan sarıldı işine. Emmimin yetimlerini bağrına basıyor, yemeyip, onlara yediriyordu. Yeni ağamız, (bu avrat yedi canlı, elli erkeğe bedel) diyordu çalışmasını gördükçe. Anam ölesiye çalışıyordu, çalışıyordu ama artmıyordu ki gelirimiz? Başımızı sokacak bir dam, ağzımıza atacak bir lokma vardı o kadar, (buna da şükür) diyordu anam. Civcivli tavuk gibiydi tepemizde. Bana daha bir sahip çıkıyordu, emmimin bebelerine daha bir sahip çıkıyordu, (ayrılmayın yanımdan) diyordu, ayrılmayın diyordu ama, sabahın erinde davarları, sığırları alıp çıkıyordum köyden, birgün anam yanına çekti :

— Halilim dedi, Halilim can oğulum, al şunu günü gelende canını korursun, gösterme kimseye, sok koynuna, bu babanın canıydı, ırzımız namusumuz için, bu kimsenin değil senin hakkındır, mukayyet ol, oynamak için çıkarma sakın, sırası gelende çıkarırsın.

Bu, bubamın tabancasıydı, korktum, (istemem anam, korkarım ben) dedimse de anam soktu koynuma, sonra başımı döşüne dayayıp ağladı epeyce.

Ne zaman sürüyü alıp çıksam, karşı çalıların, kayaların ardından beni vurmaya gelenleri görecek gibi oluyordum, bir çıtırdı duysam elimi döşüme atıyordum, sonraları alıştım, bi cesaret geldi, neden geldi bilemiyom, ama eskisi gibi korkmuyordum.

Bi akşam köye vardığımda evin önünde kalabalık gördüm, feryat figan yıkılıyordu ortalık, deliler gibi koştum, vardım eve, anam sarıldı boynuma, ağıtlanıyordu, atıyordu kendini yerden yere, yengem debeleniyordu yerde, ellerini döşüne vurup ağıtlanıyordu. Öğrendim ki Rıza'nın büyük oğlu, emmimin oğlu küçük Hüseyin'i köyün ortasında vurmuş!. Bir kilim atmışlar üzerine. Varıp gittim o küçücük tümseğin yanına, şöyle bir kaldırdım, o en sevdiğim kardeş çocuğu cansız yatıyordu!

Candarma neyim geldi, doktor geldi, yarıp baktılar sonra verdiler ölüyü bize, gömdük. Kan davası başlamıştı iyice. Anam bu sefer o kanlı gömlekleri bana göstermeye başladı. Gece gündüz demeyip, (kanlarımızı yerde koma) diyordu. Önce bubamı vurdular, sonra emmimin oğlunu, iki kanlı gömlek olmuştu kısa zamanda! Diyordum kendi kendime, bunun sonu nereye varacak? Neslimiz kırılıp tükenecek, tükenecek ama anamın ağıtları kulaklarımdan, bubamın, o en sevdiğim emmim oğlunun kanlı kafaları, gömlekleri gitmiyordu gözlerimden. Yine de anama dedim, (anam anam can anam, nereye varacak bunun sonu, bir onlardan bir bizden, nereye varacak bunun sonu de bana?) Anam dellendi, (sütüm haram ola a Halil, gözümün feri, dizimin dermanı a can Halil, bunu sen mi diyon bana? Ya babanın kanı, ya o körpeciğin kanı? O kanları yere dökenler, döktürenler gülüp aynarken sen bana bunları diyecektin ha, yıkıl karşımdan...

Ver babanın emanetini bana, haram olsun emzirdiğim sütlerim, yedirdiğim lokmalarım, ver bubanın emanetini anlaşıldı, kanımızın, kanlarımızın hakkını şu kadın halimde ben alayım, ben sorayım hesapları!..) Ne dedimsem, ne ettiysem nafile ol-

du. Tek kelime etmedi anam bir daha... Yüzüme bile bakmıyordu dama vardığımda.. (Anam) dedim, (gül anam, etme eyleme, neye varacak bunun sonu, ha de bana neye varacak bunun sonu?) Öyle bir bakış baktı ki bana, kanım çekiliyor helledim, (yıkıl) dedi (kalleş oğul, korkak oğul, yıkıl karşımdan, ak südümü haram ettiğim, oğul demeye dilim varmayan Halil, korkak Halil. Kansız Halil!..)

Kaçtım köyden, bubamın emaneti yanımda.

Kaçtım şehire, buraya yani. Hammallık neyim ettim iki lokma buldum. Unutmaya çalışıyordum anamın ağıtlarını, sözlerini, höykürmelerini. Unutmaya çalışıyordum amo neye yarar? Kulaklarımı tıkasam, gözlerimi yumsam, dağlara bayırlara kaçıp koşsam hep anamın dedikleri geliyordu kafamın içine. Emmimin oğulcuğunu vuranı tıkmışlardı mapus damına. Ne etmeliydim de, nasıl etmeliydim de anamın dediklerini yapaydım? Kafam hep buna çalışıyordu. Fırıncının yanına girdim hamurcu çırağı olarak... Hamur yoğururken hamur yerine bunları yoğurur oldum, oldum ama çıkamıyordum işin içinden. Bir suç işleyip mapus damına tıktırsam kendimi, silahsız ne yapacağım, aynı koğuşa verirler mi? Bilmez

mi hükümet bu kan davasını, bilmez olur mu koca hükümet koca devlet, koca candarmalar, kumandanları neyim? Bilirler ve de yanyana komazlar bizi, ola ki beni verirler başka mapus damına, başka şehire neyim.»

— Halil, geç bunları, bugün olanları anlat.

Halil yine sustu. Birden ağlamaya başladı, ara sıra «nasıl yaptım, nasıl kıydım?» diyordu...

Anlattı olanları, acıyla dinledik.

Sonra PTT'ye gittim, gazetemi aradım telefonla. İçim acı doluydu. Bir saat bekledim Ankara'nın bağlanmasını. Neden insanlar böylesine düşman birbirine? Neden sevmezler de öldürürler birbirlerini? Üç beş ocak sönmüştü bir hiç yüzünden, çocuklar öksüz kalmış, kadınlar temel direk kocasız?

İsmimi bağırdı telefon memuru, «İki numaralı kabine girin» dedi, girdim. «Haber yazdıracağım, sürüp gelen bir kan davası haberi. Fotoğrafları uçağa yetiştireceğim»

«Hazırım» dedi Ankara'daki arkadaş, «Hazırım ben, başla»

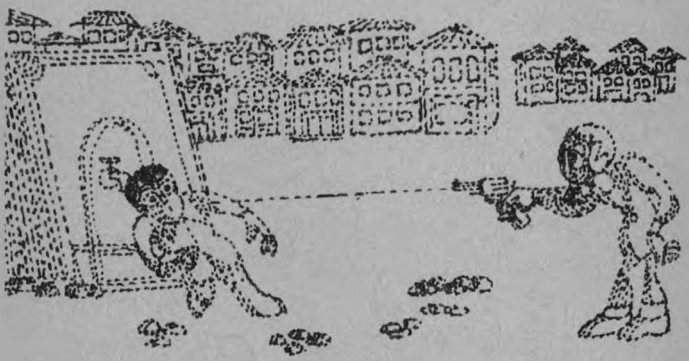
«Yıllardır sürüp gelen bir kan davası sonucu 14 yaşında Halil Tokcan adlı bir

çocuk, dün saat 14.30 sularında Adliye binasının hemen önünde, amcasını öldüren şahsın dört yaşındaki oğlu Yusuf Özgil'i tabancayla öldürmüştür. Katil çocuk tabancasıyla yakalanmış, cinayeti kan davası nedeniyle işlediğini açıklamıştır.

Halil Tokcan ve ilgililerden aldığım bilgilere göre, bu kan davası nedeniyle şimdiye kadar üç kişi can vermiştir. Katil Halil Tokcan, babasının ve ailesinin köyün ağası tarafından, ayağa karşı geldiği ve haklarını yediğini söylemesi üzerine köyden atıldıklarını, daha sonra yerleştikleri köyde, babasının köylülere başlarına gelenlerini anlattığını, bunların koğuldukları Çınarlıhöyük köyünün ağası sayılan kişinin kulağına gittiğini, bunun üzerine ağanın adamlarından birisinin babasını gelip tarlada vurduğunu, amcasının da bir süre sonra kardeşini vuranı vurduğunu söylemiş, olayın giderek büyüdüğünü, bu arada amcasının oğlunun da karşı tarafca öldürüldüğünü anlattıktan sonra sözlerini şöyle sürdürmüştür :

— Bugün Adliyenin önünde dolaşırken, amcamın oğlunu vuran kişinin karısını ve çocuğunu ziyaret için mapushaneye geldiklerini gördüm. Adının sonradan Yusuf olduğunu öğrendiğim küçük çocuk anasının kucağında oynuyordu. Ziyaret daha başla-

mamıştı. Koynumda, anamın bana verdiği babamın tabancası vardı. Yanlarına yaklaştım, kadın mızıklanan çocuğuna (dölek dur, biraz sonra bubanı göreceğiz oğlum) diyordu. Çocuk biraz sonra (susadım ana) dedi, anası da adliyenin karşısındaki çeşmeyi göstererek (var git suyunu iç, üstünü ıslamadan,) dedi.

Kadının yanına yaklaştım, yamacına çöktüm, şurdan burdan konuştuk, kimi ziyarete geldiğini sordum, benden hiç kuşkulanmadı, ben kadını tanımıştım, ama o beni bilemedi. Iyice kanaat getirdim ki bu kadın amcamın körpe oğlunu vuran kişinin karısıdır su içmeye giden de ikinci erkek oğlu, Önceleri kadını vurayım dedim, ama kadına silah çekmek yaraşmaz ve de kadını öldürsem dahi oğlu neslini sürdürür, bu bakımdan onu vurmam lazımdı. Kadının yanından kalktım, o, yanındaki başka köylülerle konuşmaya başlamıştı. Elimi koynuma attım, ama bir yandan da içimden bir ses, körpe çocuğa kıyma diyordu, bir yandan da babam ve amcamın ölüleri gözümün önüne geliyordu. Köye gidip büyük oğlunu vurayım dedi, fakat bu fırsatın bir daha elime geçmeyeceğini düşündüm nasıl oldu bilmiyorum, çeşmede oynayan çocuğa silahımı çevirdim ve yakından ateşlemeye başladım, çocuk hemen yere yıkıldı, yaptığıma pişman olmuştum ama olan olmuştu, ne kadar kurşun attığımı bilmiyorum. Adliye binasının altındaki mapushane önünde bekleyen nöbetçi jandarmalar derhal yakaladılar, sonradan duydum, vurduğum çocuk ölmüş. Yaptığıma pişmanım, bunu yapmamalı cana kıymamalıydım. Yaptığım cahilliktir, ceza-

mı çekmeye razıyım, ama buradaki mapushaneye konulursam karşı taraf muhakkak beni öldürür, bu bakımdan cezamı başka bir yerde çekmek istiyorum.

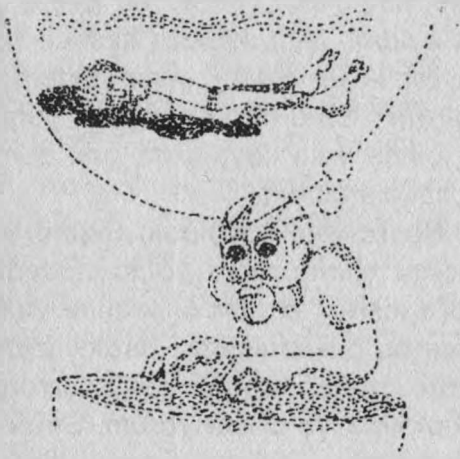
14 yaşında elini kana bulayan Halil Tokçan, yapılan ilk soruşturmadan sonra tevkif edilmiştir.»

Karşı taraf sordu :

— Yazdırılacak başka şey var mı?

— Yok. dedim, ben şimdi Çınarlıhöyük köyüne gideceğim, bu işi iyice incelemek istiyorum, kan davasıyla ilgili bir yazı dizisi hazırlayacağım, hoşça kalın, kente dönünce sizi yeniden ararım.

Telefonu kapattım, fotoğraf filmini uçağa verdim.

.....

Çarşıya geçip kiralık ceep'lerin (cip) bulunduğu alanı sordum. Tarif ettiler. Sanki satın alacakmışım gibi yeni, sağlam bir ceep buldum. Sahibi şoföre Çınarlıhöyük köyünü bilip bilmediğini biliyorsa yolunun nasıl olduğunu, arabasının sağlam olup olmadığını sordum. Adam köyü biliyormuş, arabası sağlammış, yeteri kadar benzini de varmış, yol mu, eh tüm köy yolları gibiymiş! Pazarlık ettik. Şoför tatlı dilli, «bey» dedi, «neden sorarsın savcı gibi, yol iyi mi, araban iyi mi, benzinin var mı?»

— Bak kardeş, dedim. Yıllardır ülkemi gezerim, şimdiye dek görmediğim ilimiz kalmadı, gezdiğim, gittiğim ilçelerin, köylerin hesabını ise bilmiyorum. Ben gazeteciyim, başımdan çok şeyler geçti, yollarda çok kaldım, işim, işlerim aksadı, başımdan çok tehlikeler geçti, insan tedbirli olmalı değil mi? Fena mı yani, şimdi gönül rahatlığı içinde yola koyuluruz, ben şuradan biraz nevale alayım.

Sonra yola koyulduk. Sigaranın kötülüklerini bilirim, ama yolda nedense hep sigara içerim, pis bir alışkanlık. Ama yavaş yavaş bu alışkanlığımı bırakıyorum, elimi pakete attıkça, sonra içerim diyorum kendi kendime ve başarıyorum. Şoför Kenan usta doğma büyüme bu kentli. Yol boyu

ben sordum o cevapladı. Bu da benim vazgeçemediğim ve vaz geçmek istemediğim bir alışkanlığım. Gittiğim yer hakkında önüme gelenden bilgi alırım. Tarihi yapılarını incelerim, kitaplıklarına giderim, esnafıyla ekonomik ve tecimsel durumları konuşurum. Türkülerini banda alırım, masallarını, öykülerini derlerim. Kaç okul var, öğrenci ne kadar, kızlar okula gönderilir mi? Neyle geçinirler, en çok hangi hastalıklar görülüyor, kaç köyü, kaç bucağı, kaç ilçesi var? Yolları nasıl, gelenekleri, görenekleri nedir? El sanatları var mı, daha akla ne gelirse hepsini, hepsini sorarım, ya ses aracını çalıştırırım, ya da defterime kısa kısa notlar düşerim. Ilginç yerlerin fotoğraflarını çekerim. Bütün bu bilgiler o yöre hakkında yazı yazarken işime yarar.

Kenan usta, bu yöredeki kan davasından çok, ama çok yakındı. Eskiden daha çok olurmuş kan davası öldürmeleri, ama giderek azalıyormuş, «Neden dersen» diye açıkladı Kenan usta «Millet eskisi gibi cahil değil, şaka maka çocuklar okula gidiyor, okuyup yazıyor, Hanyayı Konyayı belliyor, kötü alışkanlıkların zararını belletiyor öğretmenleri, yasaları öğreniyorlar, öğreniyor oğlu öğreniyorlar, bu nedenle böyle kötülükler giderek azalıyor beyim. Ama cahillik

öyle çabuk tükenmiyor, ama gün gelecek bu kan davası illeti de ortadan kalkacak.»

Kenan usta bir yandan, o yola benzemeyen ama adı yol olan eğrilikten cambaz gibi sürüyor arabayı, bir yandan da yöreye ait kan davalarını anlatıyor, gördüklerini duyduklarını. Üç buçuk saat süren zahmetli bir yolculuktan sonra köye geldik. Muhtarın odasına gittim, muhtara tanıttım kendimi, neden geldiğimi anlattım, kimleri görmek istediğimi açıkladım. Saatlerce sordum, soruşturdum, fotoğraflar çektim. Köyün okulunun öğretmeni Mustafa Kemal Iyigün'ü çok sevdim. Dört yıldır bu köyde imiş. Köylüler kendisini çok seviyor, her dertlerine koşuyor öğretmen. Kan davasından o da yakındı.

«Hep uyarıyorum, kan davasının kötülüklerini anlatıyorum, üşenmeden, sıkılmadan, sabırla. Şimdi size şunu sevinerek söyleyeyim, bunun kötülüğe inanmayanlar, inananlardan az. Başlıca nedeni bilgisizlik, kör inançlara bağlı olmak, topraksızlık, susuzluk, yani ekonomik, sosyal düzensizlik. Köylüler toprak sahibi edilmeli. Kooperatifler kurulmalı, insanlar mutlu bir biçimde çalışmalı, sömürülmemeli, yasalar eşit biçimde uygulanmalı.»

Öğretmen anlattı, ben de katıldım görüşlerine. Sonra İsmail ağaya gittim. O bildiğini okuyordu, adamı sevmedim.

O gece, körpecikken öldürülen Yusuf'ların evinde kaldım. Yusuf'un ağabeyi ilkokulu bitirmiş, o da acılar içinde.

«Bakın» dedi. «Şimdi bana düşen, bana düşürülecek şey, kardeşimin kanının hesabını sormak, karşı taraftan birisini öldürmek. Siz olsun, öğretmen olsun ne derseniz deyiniz bunu yapmam gerek. Bize böyle bellettiler, böyle öğrettiler. Şimdi anam gelecek, küçük Yusuf'un kanlı gömleğini burnuma dayacak, kana kan isteyecek. Ben de biliyorum, ben de inanıyorum ki bunun sonu yok. Ben ölmek, öldürmek değil, insan gibi yaşamak istiyorum, istiyorum ki insanlar, öğretmenimizin dediği gibi barış içinde yaşasın, haksızlıklar sona ersin, ama görüyorsunuz başımıza gelenleri, bazı kötü inançlar, alışkanlıklar odları ocakları söndürüyor, acıdır ama söylemesi, Yusuf'un intikamını alacağım, töremiz böyle gerektiriyor.»

Köyün kahvesinde söyleştik durduk kan davası üzerine. Tartışma gece yarısına dek sürdü. Ardı ardına çaylar içtik. İnatçılar çoktu, bunlar Yusuf un kanının hesabının muhakkak sorulmasını, kana kan

alınmasını savunup durdular. Onlar görüşlerini savundukça, biz karşıtını, yani doğru olmadığını savunduk, örnekler verdik, kimi ihtiyarlar da bizden yana çıktı, derken ikiye ayrıldık yarı yarıya, sonra onlar azaldı biz çoğaldık. Kahveden ayrılırken kan davasının sonunun gelmeyeceğini, bununsa hiçbir şeye sığmadığına aklı yatanlar çoğunluktaydı.

Çok acı öyküler dinledim, geçmişe ait, hepsini ses bandına aldım, bu yüzden cezaevlerine düşüp, cezalarını çeken ve her an ölümle burun buruna yaşayan yada kan davası sona erince canlarını kurtaran kişilerin fotoğraflarını çektim izinlerini alıp.

Ertesi sabah köyden ayrılırken, Yusuf'un ağabeyi ellerimi tuttu :

— Ne iyi ettiniz de geldiniz buraya, dedi. Bakalım benim sonum ne olacak? Dediğiniz, istediğiniz gibi bu işi sürdürmeyecek miyim, yoksa baskılara dayanamayıp elimi kana mı bulayacağım?

— Elbette ilkini yapacaksın, boşa mı konuştuk sabaha dek?

Sarıldık birbirimize. Köylüler tek tek elimi sıkıp iyi yolculuklar dilediler, Yusuf'un ağabeyine yine seslendim otomobil hareket ederken :

— Bunun sonu yok Ilyas, aklını başına devşir, sen örnek olacaksın köye, köylülere, kalın sağlıcakla.

.....

Beni Ankara'ya götürecek uçak yavaş yavaş hareket etti, motorlar vınıltılarla çalışıyordu, gitti gitti ve kalkacağı o uzun sert düzlüğün, pistin başına geldi. Kaptan pilot motorlara daha güç verdi, motorlar daha bir homurtuyla çalıştı, vınladı ve pilot frenleri bıraktı ki uçak giderek hızlandı, hızlandı, daha hızlandı ve tekerler yerden kesildi, burnunu mavi göğe doğru dikti.

Biraz sonra karşıdaki «Kemerlerinizi bağlayınız» ve «sigaralarınızı söndürünüz» yazılarını aydınlatan ışıklar söndü, yolcular bellerindeki kemerleri çözmeye başladılar, kimi hemen sigarasına sarıldı, ben de elimi cebime attım, ama sonra aklıma geldi, biraz sonra iç dedim kendi kendime!

Aşağılar pırıl pırıldı, uçak giderek yükseliyor, yükseldikçe köyler, tarlalar, dağlar küçülüyordu. Sonra daha yükseklere bulutların üzerine çıktı. Güneş pırıl pırıl, altımız karbeyaz bulutlarla doluydu ve buluttan gayrı birşey görülmüyordu, koltuğun kolunu çekip arkaya doğru yüklendim, koltuk geriye yattı, gözlerimi yumup beş altı gün içinde gördüklerimi duyduklarımı bir kez daha kafamdan geçirdim.

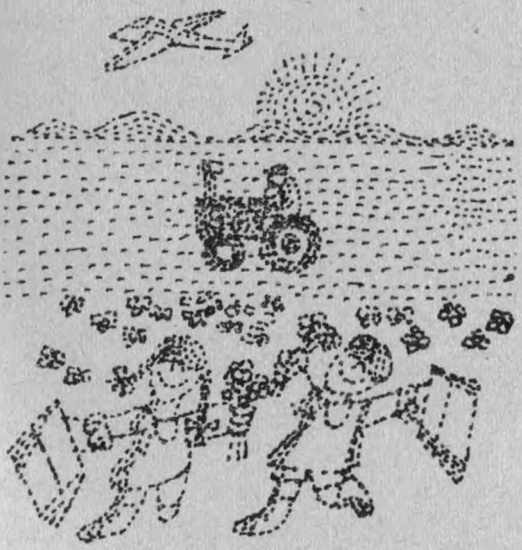
Kötü düzendi bunların nedeni. Ama gün gelecek, tüm haksızlıklar, yokluklar, insanın insanı sömürüsü sona erecekti, böyle olması gerekiyordu da ondan. Bir hiç yüzünden insanlar kıymayacaktı birbirine, ilaçsızlıktan, doktorsuzluktan, ebesizlikten, yolsuzluktan ölmeyecekti insanlar, böyle olması gerekiyordu da ondan.

Böyle düşündüm ülkemi, uyumuşum ve böyle bir ülke gördüm düşümde, ülkem böyle olmuş, insanlar hep mutlu, hepsi sağlıklı, okullar, fabrikalar serpili her yöresinde, yollar gıcır gıcır, tarlalarda çağın en yeni uygarlık belirtisi araçlar çalışıyor,

araçlarda gülen, türkü söyleyen halinden kıvançlı, geleceğinden güvenli kişiler. Bebeler sınıflarında mutluluk dolu türküler çağırıyor, öğretmenler kıvançlı.

— Lütfen kemerlerinizi bağlayınız, sigaralarınızı söndürünüz, biraz sonra Ankara Esenboğa havaalanına inmiş olacağız.

Hostesin bu çağrısıyla uyandım, bağladım kemerimi, uçak süzülüyordu alana doğru, çocukluğum düştü aklıma, ben de pilot olacaktım güya, ama bu işimden de mutluyum, işimi seviyorum, insanlarıma, halkıma yararlı olmaya çalışıyorum, az şey mi bu?

.....

Keresteciler, marangozlar falan eskiden kentin içindeydi, Ankara'nın göbeğinde neredeyse.. Sık sık yangın çıkıyor, yanıyordu ulusal servet ağaçlar, keresteler! Sanki keçilerin, ağaç düşmanı iki ayaklı insan keçilerin ormanlara yaptığı yetmiyormuş gibi, bu sefer düzenli bir biçimde kesilen ağaçlardan elde edilen mobilyalık keresteler çıtır çıtır yanıyordu ardı ardına! Sonra Belediye, kereste satıcılarını kentin dışına çıkardı, yer gösterdi onlara, buraya yangına da dayanıklı, yangına karşı düzenlenmiş dükkânlar, atölyeler, depolar yapıldı, yangın belasının büyük ölçüde önüne geçildi böylelikle.

Kitaplığım doldu, yeni bir kitaplık yaptırmak üzere Marangozlar Sitesine gittim. Yirmiye yakın işçi çalışıyordu atölyede. Ölçülerini verdim, biçimini gösteren örneği verdim ustabaşına. Pazarlığımızı ettik, «Onbeş gün sonra hazır» dedi usta. Onbeşgün sonra gittim. Tam istediğim gibi olmuş, hatta istediğimden de öte, öylesine güzel, tertemiz bir işçilikle yapılmış. Sevindim. İşini doğru yapanı, temiz yapanı, dikkatli yapanı hep sevmişimdir. Ustalardan birisi gülerek :

— Güle güle kullanın ağabey, dedi.

— Sağol kardeş, ellerinize sağlık.

Usta, değişebilen rafları dikkatle sökmeye başladı, kâğıtlara sardı çizilmesin diye. Bir hoş bakıyordu yüzüme, sevimli, içten. Kanım kaynadı bu ustaya.

— İşim olursa hep sana geleceğim, sen böyle temiz iş çıkardıktan sonra neden başkasına gideyim.

Sıkıldı, sadece «Sağol ağabey» dedi. Kapıda bekleyen araca kendisi taşıdı rafları. Arabacıya sıkı sıkı tenbih etti dikkatli götürmesi için.

Tekrar teşekkür ettim, elimi uzattım elini sıkmak için.

— Ben size teşekkür ederim ağabey, dedi, gözleri dolu dolu.

Şaşırdım :

— Sen neden teşekkür ediyorsun usta? Bu güzel kitaplığı sen yaptın hünerli ellerinde, teşekkür borcu varsa o borcu da ben eda edeceğim, tamam mı?

— Hayır tamam değil, size ben teşekkür edeceğim, diye elime sarıldı!

İyice şaşırdım, çektim elimi. O ise tutturmuş elini öpeceğim diye! Gelip geçenler de bizi seyrediyor şaşkın şaşkın.

— Beni tanımadın ağabey, dedi usta. Beni tanımadın, ama ben seni ilk geldiğinde görür görmez tanıdım, ben, ben İlyas, Çınarlıkhöyük köyünden İlyas, öldürülen Yusuf'un ağabeyi.

Boynuna sarıldım İlyas'ın.

İçim bir hoş oldu.

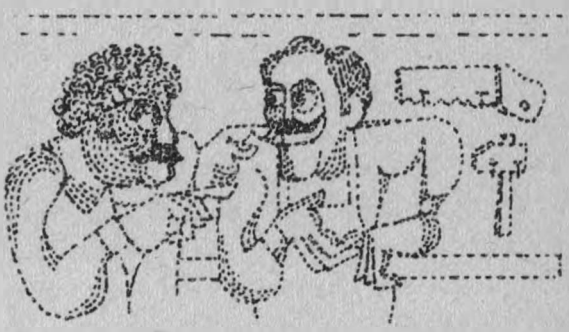
İlyas çay söyledi, arabacıya da.

— «Çok acı çektim ağabey» dedi, «çok acı çektim. Hatırlıyor musun otomobile binerken dediklerimi? Belki hatırlamıyorsun, tam yedi yıl geçti aradan, tam yedi yıl.

— İlyas, evet oldu o kadar ve inanıyorum ki...

Gerisini getiremedim, o sözü aldı :

— Evet ağabey, inandığın gibi, elimi kana bulamadım, günlerce boğuştum kendimle, çevremle, sonunda o kanlı gömlekleri yendim, çıktım köyden, çeşitli işler yaptım, sonra sanat okuluna girebildim, marangozluk bölümünü bitirdim. Askere gittim, bahriyeye ayırdılar, gemi almaya başka ülkelere gittik, epey yabancı yerler gördüm, bitirdim askerliğimi bu atölyeye girip çalışmaya başladım, sahibi ustamız sevdi beni, hatta şey.

Sustu İlyas, sıkıldı, utandı gibime geldi :

— Hatta usta, kızkardeşini verdi bana, evlendim, bir oğlum, bir kızım var, sonra ortak olduk, görüyorsun kaç kişi çalışıyoruz burada kardeş gibi, kimsenin hakkını yemeden, kimseye haksızlık etmeden, Anamı da aldım yanıma, yıllarca küsülüydü benimle, torunu olunca geldi, gelebildi köyden. Oğlumun adı Yusuf, anam nasıl seviyor torunu Yusuf'u, anlatamam. Soruyorum sık sık, «anam, elimi kana bulamamakla iyi mi etmişim?» Gülüyor. «İyi etmişin oğul» diyor. işte böyle ağabey.

— Roman gibi be İlyas, dedim. Roman gibi, gerçek bu, güzel bir gerçek...

Kitaplığa «İlyas Usta» adını koydum.

Eş - dost soruyor :

— Yahu kitaplığa ad konur mu?

— Ben koydum, oldu, diyorum. İlyas Ustanın güzel işi bu, öğünüyorum İlyas ustayla.

— Neden? Diyorlar.

— Anlatması uzun, roman gibi, tıpkı roman gibi, günü gelende yazarım neden ad koyduğumu, ilyas Usta adı koyduğumu, şimdi anlatması uzun sürer. Tamam mı?

Şu sıralar ne mi yapıyorum? Açıklayayım, «İlyas Usta» diye bir roman yazıyorum, kan davalarının tüm acılığını, neden çıktığını, neden vazgeçilmesi gerektiğini anlatan, sömürünün, haksızlığın, uğursuzluğun, kötü düzenin neden yıkılmasını anlatan bir roman.

Yaşasın İlyas'lar, İlyas usta'lar.

FİKRET OTYAM

«Kanlı Gömlekler» yazarı Fikret Otyam, 1926 yılında Aksaray (Niğde) da dünyaya geldi. Altı kardeşin beşincisi. İlk ve orta eğitimini Aksaray'da yaptı. Çocukluğunda babası emekli eczacı binbaşı Vasıf İbrahim Otyam'a halkın açtığı eczanede de çalıştı, köylüleri daha iyi tanıdı.

İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi Yüksek Resim Bölümü Bedri Rahmi Eyüboğlu atölyesinden 1953 yılında mezun oldu. O tarihte de üç yıllık gazeteciydi. Yazarlık ağır basınca resim yapmayı bıraktı. Çeşitli gazetelerde çalıştı. 15 kitabı yayınlandı, bunlara meslek kuruluşları ardı ardına «Yılın gazetecisi - Altın Kalem Armağanı» verdi. Türk Dil Kurumu Gezi - İnceleme ödülünü aldı. Mayın adlı piyesi AST tarafından oynandı. Toprak adlı senaryosu filme alındı. 17 yıldır Cumhuriyet Gazetesi Ankara bürosunda çalışan Otyam, üç yıl önce yeniden resim yapmaya başladı. Bugüne kadar yurt ve yurt dışına ona yakın fotoğraf sergisi açtı, üç yıldır da resim sergileri açmaktadır.

Üç çocuk babası Otyam'ın bir de torunu vardır.

Bazı kitapları ve röportajları yabancı dillere aktarıldı, görevi gereği dünyanın birçok ülkesine giden Otyam'ın bu ikinci çocuk kitabıdır.

Fiatı : 75 TL.